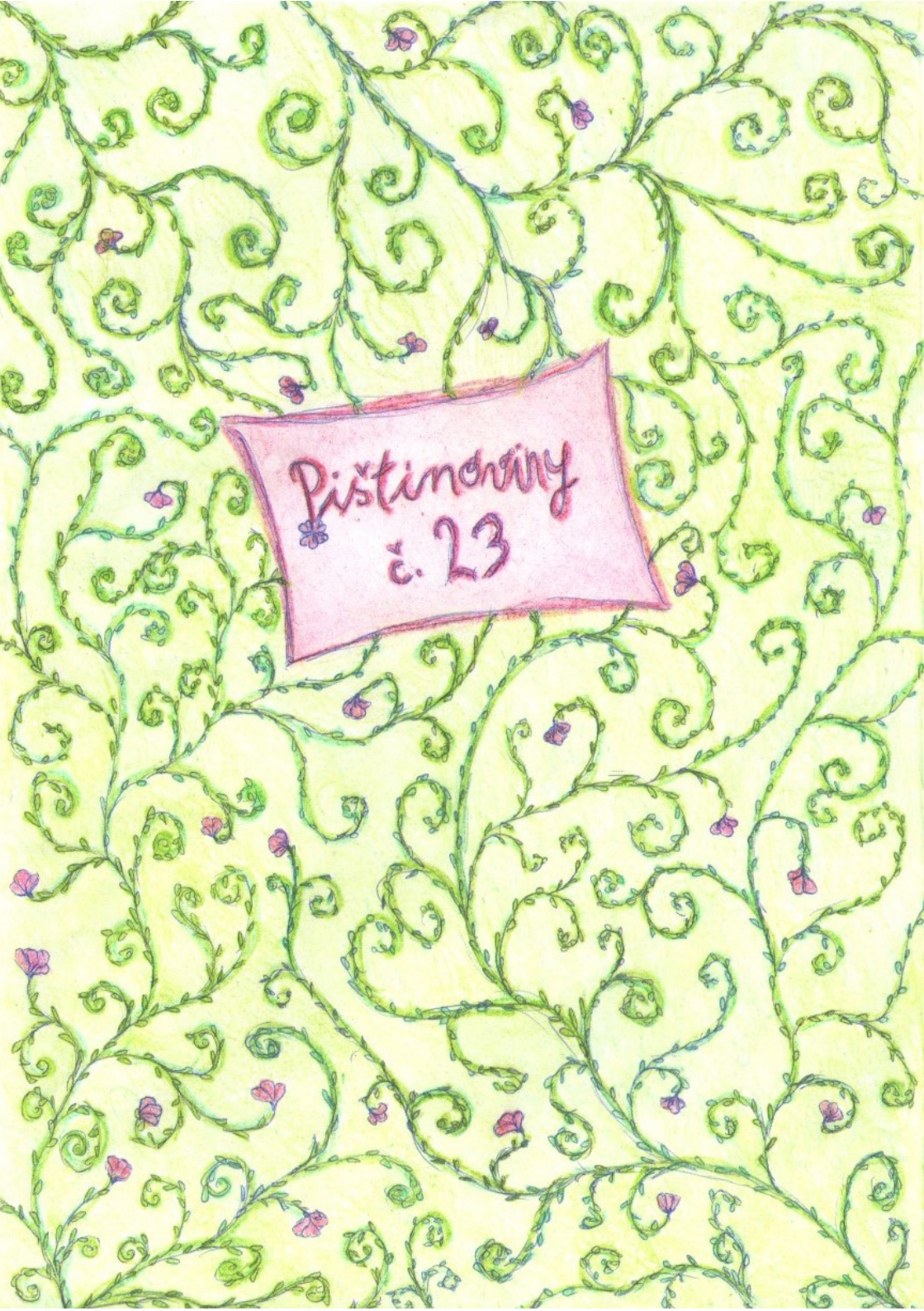

Pistinnony
č. 23

Poslední formace Pištibandu před Červenou Lhotou (srpen 2020)

Milí čtenáři,

Pišťinoviny jsou po roční pauze zpět!

V tomto úvodníku bych vám ráda ozřejmila, kde se ta pauza tak náhle vzala a jak to bude s Pišťinovinami dál. Jak většina z vás jistě ví, minulý školní rok byl pro mě a několik dalších zcela zásadní, a to nejen kvůli tomu, že jsme absolvovali 9 let na základní škole, ale také proto, že jsme psali přijímací zkoušky na školy, na kterých bychom chtěli nabyté vědomosti dál rozvíjet. Bez práce ale nejsou koláče, a tak jsme se všichni doma pilně učili. Vydávání časopisu je poměrně náročná práce, a protože mám vedení Pišťinovin na starosti sama a nebyl nikdo, kdo by mě mohl v přípravě potřeby zastat, vydávání jsem dočasně zastavila, abych měla více času na přípravu a učení. Zbývá dvě čísla, která chyběla do splnění slíbeného plánu, jsem chtěla vydat po přijímačkách, jenže ejhle!

Přišel koronavirus, kvůli kterému nám zkoušky posunuli až na červen. Proto se vám Pišťinoviny dostávají do rukou až teď. Za to dlouhé zpoždění se vám všem omlouvám a doufám, že se vám toto číslo alespoň bude líbit.

A jak to s Pišťinovinami bude dál?

O poslední slíbené číslo, které jste si předplatili vás ochudit nehodlám, to bych ráda vydala v co nejbližší době (do měsíce). S další aktivitou časopisu je to však dosti nejisté. Už si na jeho vedení netroufám sama a vzhledem k tomu, že si většina předplatitelů ani nevšimla, že časopis dočasně ukončil svou činnost, nevidím v jeho pokračování takový smysl. Ještě to však zcela neuzavírám, definitivní informaci vám podám v příštím, 24. čísle. Kdyby měl kdokoli z vás o šéfredaktorování Pišťinovin zájem, napište mi na pistinoviny@provitacreante.cz.

Tak, a to je k vydávání vše.

Děkuji vám za veškerou podporu a přízeň, které se Pišťinovinám od vás dostalo.

Ještě jednou se omlouvám za dlouhou odmlku a přeji příjemné čtení.

-Alžběta Poláčková

Čas vydechnout?

Milí čtenáři,

někteří z vás už podle nadpisu jistě správně odhadli, že v tomto článku budu psát o těch měsících, které jsme všichni prožili v jarní karanténě.

Když se ptám svých kamarádů na to, jaká pro ně karanténa byla, setkávám se s rozdílnými odpověďmi.

Někteří říkají, že už jí měli plné zuby, hrdili se doma, a tak jen uvítali její konec. Jiní si ji zase vychvalovali.

Byli rádi za to, že si mohli odpočinout od neustálého tlaku okolí a trochu se zblbnout. Já samotná se řadím právě k té druhé skupině. Spolu s rodinou jsme totiž hned druhý den po uzavření škol odjeli na vesnici (do Holasice), kde máme „chalupu“.

Nejdřív mě karanténa dost štvala. Vadilo mi, že se posouvá termín přijímaček, protože už jsem je chtěla mít z brku, ale postupem času jsem si ji začala užívat.

Zvykla jsem si chodit ráno před snídaní na 30-60 minut na zahradu jen tak přemýšlet.

Odpoledne jsem zase chodila běhat do blízkého lesa.

Myslím, že právě to se mi na karanténě tolik líbilo. Že jsem měla najednou čistě v hlavě a řešila 1000 dalších zbytečných věcí. Vlastně jsem se tak trochu dobrovolně odstříhla od okolního světa. (Nechápejte to špatně, učila jsem se úplně normálně. :)) Žila jsem tady a teď, o což se pokousím i ve svém „běžném životě“, ale s daleko menší úspěšností.

Nemyslela jsem dopředu, prostě jsem žila.

A hlavně jsem si odpočinula. Od přemíry různých vjemů, lidí,

povinností a nároků, které na mě ostatní kladli.

Byl klid. Dělal jsem věci, které mám ráda, ale normálně jsem si na mě nebyla schopna udělat čas.

Byla jsem sama sebou. Myslími, že jsem se o sobě samothé dozvěděla víc, než za celý předešlý rok.

Proto má toto období v mém Ψ své místo a jsem za něj vděčná.

Někdy je prostě potřeba vypnout a vydechnout.

Já jsem si ve školním roce nebyla schopná ten prostor k odpočinku najít. Bylo toho taklik, co jsem chtěla dělat a stihnout, že jsem svůj volný čas vědycky zaplnila.

Jamozřejmě chápu, že jsem měla obrovskou výhodu toho, že jsem karanténu trávit v přírodě a nedoléhaly na mě potíže s ní spojené. Vími, že toto koronavirové období nadělalo všem a hlavně dospělým spoustu starostí a proto se obracím hlavně k vám, podobně starým jako jsem já.

Užívejme si každé chvíle a každého okamžiku!

Vždyť všechny situace nám přináší nové možnosti a příležitosti!

Jen je musíme hledat...

Neříkám/nepíšu, že jsem si přála další karanténu, to ne, ale rozhodně to ve mě utvrzuje přesvědčení, že všechno špatné je k něčemu dobré. Není světla bez stínu a naopak.

Pokud máte pocit, že karanténa byla ztracený čas, tak jedině co vám k tomu můžm říct je to, že jste si z ní udělali ztracený čas sami.

A jestliže máte pocit, že jste žádný oddech nepotřebovali, tak vězte, že "naše" planeta ano.

Petr Ginz

Narodil se 1.2.1928 do smíšené rodiny. Otec, Otto Ginz, byl Žid, matka Marie Ginzová, za svobodna Marie Dolanská, byla nežidovského původu. (Před svatbou s Ottou přestoupila na židovskou víru.) Celá rodina bydlela v Praze v Petrské čtvrti na ulici Stárkova. Za dva roky se do rodiny narodila Petrova mladší sestra, která dostala jméno Eva.

Děti byly rodiči už od malička vedeny ke kázni a zodpovědnosti, ale také k vzájemné lásce. Domov pro ně byl vždy místem plným porozumění. Když bylo Petrovi šest let, začal chodit do židovské školy na Jáchymské ulici. Tam se rozvíjel ve všech možných oborech, a dokonce vydával školní časopis „Rozhled“. Měl rád přírodní vědy, ale zajímala ho i historie a zeměpis. Petr byl velmi nadané dítě, a právě proto se ve školním roce 1939-1940 rodina rozhodla, že ve vzdělávání bude pokračovat na *Pokusné diferenciální měšťanské škole v Nuslicích*. (Ta byla zaměřena právě na rozvoj nadaných dětí.) Situace se ale přitvrzuje, nacisté Židy pronásledují a vyřazují ze společnosti. Protože Marie, doma oslovovaná „Mančinka“, nebyla židovského původu, prozatím nehrozilo rodině Ginzových vystěhování ani arizace bytu.

(Podle norimberských zákonů byli Eva a Petr označováni za židovské míšence prvního stupně. Jeden rodič Árijec, druhý Žid. To je do čtrnácti let chránilo od transportů.) Přesto žili v neustálém strachu a úzkostech. Petrova tatínka vyhodili ze zaměstnání a musel v židovské nemocnici umývat nádobí. Petr se musel vrátit zpátky do židovské školy na Jáchymskou ulici. Na školu přecházelo stále více dětí, a tak vyučování bylo střídavě odpoledne a dopoledne. Všude byl cítit strach z transportů. Tatínek Otta byl před nimi díky smíšenému manželství zpočátku chráněn, ale zbytek rodiny ne. Strýček Miloš dostal předvolání 12.6.1942, a tři dny nato odjel. O měsíc později pak stejný osud potkal i babičku. Petr si v této době vedl pravidelně deník, situace popisoval s nadhledem, který mu byl vlastní. Také rád četl. Miloval knihy Julese Vernea a sám dokonce napsal po jeho vzoru román „*Návštěva z pravěku*“. Ten pravděpodobně dokončil v roce 1941. Rozepsal i několik dalších románů, které se ale nedochovaly. Dne 22.10.1942 dostal Petr předvolání do transportu, který jel do Terezína. (Podle norimberských zákonů nebyly děti ze smíšených rodin od čtrnácti let chráněny od transportů.) Přidělili mu číslo Ca 446 a v ten stejný večer už se musel dostavit na shromáždění. Do Terezína, neznámého prostředí, odjel sám, bez svých blízkých. Protože v Terezíně neměl rodiče, byl zařazen do domova č. 1 pro nejstarší chlapce. Tam byl vedoucím nadšený vychovatel Valter Eisinger. Pod jeho vlivem si chlapci založili vlastní samosprávu a časopis, který pojmenovali „*Vedem*“. Petr se stal šéfredaktorem časopisu a sám do něj přispíval mnoha povedenými příspěvky, ať už to byly úvodníky, reportáže nebo

třeba básně. S časopisem mu také výrazně pomáhali Jiří Kurt Kotouč a Hanuš Hachenburg. Petr se navzdory podmínkám ghetta snažil skutečně žít. Psal povídky, kreslil, maloval a vzdělával se. Na svou rodinu Petr ani v těchto těžkých podmínkách nezapomínal. Pravidelně navštěvoval svou babičku, která také žila v Terezíně a domů psal, jak mohl. Se všemi omezeními to ale nebylo jednoduché. Dopisy, které obyvatelé ghetta posílali svým rodinám, totiž mohly obsahovat pouze 30 slov a musely být psány v němčině. Petr tajně odeslal i několik motáků.

Rodina mu do ghetta často posílala balíčky s jídlem. Ty Petr používal i k uplácení svých přispěvatelů, aby mu něco napsali do časopisu.

Viditelnou změnou jeho života v ghettu byl příjezd sestry Evy, která dorazila do Terezína roku 17.5.1944. Už se tolik neangažoval v časopise a samosprávě „jedničky“ a je známo, že se začal zajímat o buddhismus. Sourozenci se spolu v ghettu pravidelně potkávali, navzájem si pomáhali a podporovali se v těžkých chvílích. Stále více Petrových kamarádů z domova č. 1 dostávalo předvolání do „*transportů na východ*“, které je odvážely neznámo kam.

Jednou dostal předvolání i Petr a jeho bratranec Pavel. Pavlův otec, strýček Miloš měl v ghettu na starosti zásobování uhlím, a proto byl z tohoto transportu vyreklamován. Měl také možnost osvobodit od transportu ještě jednoho člověka. Říkal: „Jak bych si to mohl před bratrem Ottou zodpovědět, kdybych Pavla vyreklamoval a Petra nechal jít...?“ A tak nakonec Pavel a Petr jeli transportem spolu a strýček Miloš se dobrovolně přihlásil do dalšího transportu, aby jim pomohl. S chlapci se už ale nesetkal. Petr s Pavlem odjeli transportem

28.9.1944, který je dovezl do Osvětimi-Březinky. Tam byl Petr při selekci poslán doleva, do plynové komory, kde zahynul. Pavel byl poslán do Dachau, kde zemřel na tyfus. Na Petra můžeme vzpomínat jako na výjimečného chlapce, jak ho popsal i jeho kamarád Kurt Kotouč.

„Petr byl chlapec, kterého každý musel mít rád. Stával se sice často předmětem vtipů – jako ostatně každý z nás – ale všichni si vážili jeho schopností. Přitom je, ale třeba zdůraznit, že Petr byl nezištný a ochotně dával. Byl to vůbec báječný kluk. Vidím ho dodnes, jak sedí na svém kavalci s nohama pod sebou a věčně něco kutí: buď na novém čísle časopisu, anebo se právě vrtá v nejnovějším balíčku.“

Více se o Petru Ginzovi můžete dozvědět v knize „Princ se žlutou hvězdou“.

Když jsem si zjišťovala nějaké informace na jeden větší projekt do školy, narazila jsem na postavu tohoto podivuhodného chlapce. Zaujal mě natolik, že jsem si o něm pořídila knížku, kterou jsem rychle zhltnula. Protože mi jeho životní příběh připadal opravdu naplněný a je dokonce propojen i s novinářinou, ve zkratce jsem ho přepsala i do Pištinovin. Myslím, že Petr Ginz, který nikdy neztrácel naději, nám všem může být inspirací a v tomto koronavirovém čase obzvláště. Výše zmíněnou knihu, kterou napsal František Tichý, všem vřele doporučuji.

Básně

O kom můžete říct, že ho znáte? Nebo že on zná vás? Máte nejlepšího přítele?
Já mám pár lidí, které znám a kteří znají mě. A s jedním z nich právě začínám psát něco
většího, než jen pár vět na papírový tácek. I když přesně tak vznikala tahle báseň na téma
TICHO. Zkuste to taky, spolupracovat na něčem se svým nejlepším přítelem. Stojí to za to!
Nebo aspoň podle mě...)
Koho znáte?

Nejprv

Nejprv
V tichu bez pohybu,
Hledáš chvíli klidu,
A času
Času, který zastaví se
Či nejlépe otočí se
A ty utvoříš svoji nepravdivou cestu
V jednu bílou linku

A zprvu topíš se sám v sobě.
Ve svém světě,
V době
Která nemluví. Až doteď
Už je vykřičeno

Tvé nebe tvoří ticho,
Zem klid bez pohybu
Jsi ve světě
Ve kterém se nejde rozhlédnout.
Není kam se rozhlédnout

A neseš vinu.
Lehkou, která netíží
Jen plyne.
Máš pocit, že tě to mine.
Všechno
Nebo nic
Jsi nemá slza kominic
Co stéká po okapu.

Mlčíš ve svém tichu
 Směješ se svému smíchu
 Pláčeš svému smutku
 (Teď) jsi tělo bez zármutku
 Mlčení rozkvetlých růží
 Kterým pomalu upadají lístky
 A ztrácí se v oparu hvězd, které neexistují
 Přesto ti dluží
 Na rozloučenou
 Hrst uschlých kytic...

Za mnou něco je...

Za mnou něco je
 cíl, který sleduju dlouho skrz prsty.
 těžko říct, kdo koho vlastně má v hrsti.
 Do hrnku od čaje liješ lávu
 a vlastně už ze zvyku zůstáváš vzadu.
 I když letět bys mohla, tak držíš se citu a
 taktu
 a k určitým věcem máš postoj jak k faktu bez
 kompromisu.
 vpíjíš se do dopisu a měníš slova a řádky,
 ale někdy už nejde jít o krok zpátky.
 Show must go on
 problém je on
 a ty / a tvý splátky

Teče ti do bot
 do nových lakýrek.
 uvadá motýlek,
 zmokla mu křídla. Snad abys zjihla
 a začala kouřit a pít.
 Předě mnou něco musí být

-Alena Rašová

M(L)ŽENÍ

Chomáče prachu v mlýnku na kávu,
co z toho zbylo, z té toužebné snahy?

Možná, že vítr se změní v uragán,
utíkáš v dece pocitů zamotán,
jsi jako nahý.

Na dlani leží ti zrnko písku,
nevidíš souvislost s pouští okolo,
nad mraky třepotá se papírový drak,
po šňůře pošleš mu dopis jen tak,
že rozhodnutí tolik bolelo.

Že vítr se jednou změní v uragán,
roztrhá draka na tisíc kousků,
psaníčko odfoukne někam do dáli,
snad další rozhodnutí tím na chvíli oddálí,
nemáš nic, jen v ruce suchou housku.

DECRESCENDO

Počkej, až se ticho změní ve ztraceno,
decrecendo, pane dirigente, prosím,
a teď pianopianissimo jabloním,
ať kvetou za soumraku jenom jim,
bolavým duším unavených včel.

Počkej, až dozní poslední tón suity
a popros je, ať hrají mezzoforte.
Mezzoforte všem, co kdy byli biti,
mezzoforte těm, které čas zachytil v síti,
mezzoforte trávě na zahradě.

Počkej, až ráno začnou zpívat ptáci
a požádej je, ať si posedají na jabloně
a zpívají dolce jen a jen pro ně.
Pro ty, co už dlouho marně touží,
pro ty, kteří pro jiné se souží,
pro dobré lidi ve špatný době.

Kapitola desátá:

Útěk

Než jsem se stihl zjistit, co nám prolétlo kolem hlavy, strhl mě můj učitel k zemi a tiše zaklel: „Sakra, našli nás.“ A začal rychle kouzlit. To už nad námi létaly další projektily. Za chvíli se nad námi rozprostřela zlatavá kupole, která účinně odrážela všechny střely. Zároveň jsme začali utíkat. Běželi jsme zpět stejným směrem, kterým jsme přišli. Šlo nám to pomalu, protože bažina kolem nás byla stále dost hustá. Konečně jsem koutkem oka zahlédl to, co nás odstřelovalo. Byly to malé zelené *goblini* letící na šedých můrách. Na sobě měli pouze bederní roušku a v rukou třímali luky, kterými na nás neustále mířili a stříleli šípy, jistě otrávené. Čas od času se učitel zastavil a vystřelil po nich nějaké kouzlo. Občas se i trefil, přestože jsme byli v džungli mezi stromy.

Běželi jsme a bažina kolem nás stále ustupovala. Až jsme doběhli na stezku a dali se po ní směrem k řece. Za chvíli nás čekalo další nepřekné překvapení. Cestu nám zahradili dva orkové se sekýrami. Jednoho jsem odhodil kouzem hluboko do džungle a druhého zabil můj učitel. Bohužel ork odhozený do džungle přežil a teď ze sebe vydal dlouhé děsivé nelidské zavytí, které bylo slyšet na míle daleko.

Bylo nám jasné, že tento útěk nemůže dopadnout dobře až učitel dostal nápad. „V zemi tu je spusta trpasličích chodeb ještě z dob války. Jejich vstupy označují pro tento kraj netypické shluky jehličnatých křovin. Když nějaký takový uvidíš, ihned mi řekni a pokusíme se dostat dovnitř.“

Po asi čtvrt hodině běhu jsem opravdu jeden spatřil. Sešli jsme ze stezky a opatrně, abychom zanechali co nejméně stop, jsme k němu došli. Keře rostly

Džungle Medvědů

velmi hustě a když se nám konečně podařilo procpat se doprostřed uviděl jsem, že na zemi leží velký plochý kámen. „Výborně, opravdu to tu je," ozvalo se za mnou. „Teď už jen musíme ten kámen posunout." Jak dořekl stoupl si na jeden okraj kamene a chtěl ho začít zvedat. Rychle jsem si stoupl na druhý okraj a pomohl mu, i když jsem moc nevěřil, že se nám to podaří. Ale kámen byl lehký jako dřevěná deska a my jsme se za chvíli ocitli v úplné tmě.

- Mojmír Vlach

KNIHMOLOVNA

DALAJLÁMOVA KOČKA je knížka, kterou bych ráda doporučila všem, kteří se u čtení rádi zamyslí. Příběh knížky vypráví kotě, kterého se ujal dalajláma.

Kotě u něj vyrůstá a poznává svět buddhismu.

Příběh je vtipný a odlehčený a díky tomu se čte opravdu dobře. (Ale nečekejte, prosím, žádnou detektivku! :))

Autor čtenáři nenásilně ukazuje základní kameny buddhismu, a to jak vlastně vypadá život dalajlámy.

V knize jsem našla spoustu zajímavých myšlenek a novou inspiraci. Píše se tam o věcech, které by měli být pro nás lidi naprosto samozřejmé.

Je zajímavé zamyslet se nad tím, proč to tak není.

Dalajláмова kočka má i další dva díly:

I. DALAJLÁMOVA KOČKA

II. DALAJLÁMOVA KOČKA A UMĚNÍ PŘÍST

III. DALAJLÁMOVA KOČKA A SÍLA MEDITACE

Kniha mě všestranně obohatila a přivedla na nové myšlenky.

Všem uřele doporučuji!

Dalajlámovu kočku napsal DAVID MICHIE.

ČARODĚJČIN SYN

Matka dvojčat Neda a Tama je čarodějka. Svá kouzla však schovává ve svém hliněném hrnci ve sklepe. Jednoho dne se Ned a Tam potají vydali na velkou řeku, která ale jejich vor roztříštila na kusy a chlapci se začali topit. Jejich otec byl naštěstí poblíž, a tak skočil za nimi do vody. Zachránil ale jen Neda... Lidmi považovaného za ničemu. Když do vesnice vrazí král loupežníků, aby ukradl hrnec s kouzly, Ned ale všechny překvapí, a hrnec s kouzly zachrání. Na druhé straně Vražedného lesa bydlí loupežníkova dcer Áine, která má v hlavě poslední slova své matky, která ji sdělila na své smrtelné posteli: „Nesprávný chlapec ti zachrání život a ty zase jemu“. Když se jejich cesty protnou musí spojit síly, aby zabránili válce, která hrozí oběma královstvím...

Moc se mi líbilo dobrodružství, které spolu Ned a Áine prožívají. Myslím, že jsou v něčem velmi poučná. Knihu vám moc doporučuji. Má jen 326 stran a je napsaná poměrně velkým písmem. Taký je velmi čtivá. Napsala ji spisovatelka Kelly Barnhillová, která napsala ještě jednu knížku: „Dívka, která upíjela měsíc“. Tu vám taky můžu doporučit. Ale není tak dobrá, jako Čarodějčin syn.

Eliška Tkadlčíková

JINAKOST= „nelidskost“ :(

Odlišnost je věčné téma. Řešila se v minulosti, řeší se v současnosti a hádám, že se bude řešit i v budoucnosti. Pořád se drží na předních pozicích společností nejvíce řešených témat. Na jednu stranu se není čemu divit. Být jiný, nebo se alespoň něčím lišit je v módě. Jinakost se v tomto případě schová za slovíčko originalita a je vymalováno. Originální člověk (a teď mám namysli originalitu, o kterou se člověk snaží). Každý jsme jiný, každý jsme jedinečný, ale to nám nestačí. Výstřednost je nutností. Vylepšujeme se, barvíme si vlasy, a řešíme, když má někdo náhodou stejnou mikinu. Když si člověk chce dovolit nějakou větší změnu, musí (dle mého názoru) buď výborně vybudované sebevědomí, anebo lepší postavení například ve třídě. Proč? Představ si, že nějaký méně oblíbený spolužák přijde do třídy s nějakou velkou směnou svého vzhledu. Jak se zachováš? Asi nad ním ohrneš nos. Pokud ale takhle změněný přijde někdo oblíbený? Situace se mění. Z pohrdání přecházíme k obdivu.

Horší jsou ale jinakosti buď vrozené, nebo takové, které nelze změnit. Například následky nemoci či autonehody. Takový člověk se bohužel nevyhne nepříjemným pohledům... Je mi to líto... Stydím se za svoje předsudky, které mám, jako všichni. A kdo říká že je nemá, neříká pravdu. Zkusme se nad nimi zamyslet :) Takoví lidé naši pozornost poutají víc než ti s vnějšími odlišnostmi. Je to zcela běžné a myslím že nevyhnutelné. Obdivuji tyto lidi. Museli uvnitř sebe najít velkou sílu. Přemýšleli jste někdy, jestli nám vůbec náleží, nazývat někoho nenormálním? Teď nedávno jsem si všimla, že firma Barbie začala vyrábět panenky různé barvy pleti a s vnějšími odlišnostmi. Fakt ale je, že ačkoliv to v současné době není ideální, tak bylo hůř. Na přelomu 19. a 20. století se mimoevropští obyvatelé, žijící u nás používali jako živé figuríny do muzeí. Měli za úkol předvádět předcvičené scénky jako původní obyvatelé své země. Například obětní tance, rituály. Změnit vnímání odlišností celé společnosti nelze. Zkusme tedy začít u sebe. Berme na vědomí, že každý z nás je exponát. Jsme jiní stejně jako zrnka písku. Nenajdeme dvě stejné lidské osobnosti. Budme tedy sebou samými. Nesnažme se, si na něco hrát.

Vtipy

19

Facebook je jako lednička.
Chodíš tam každých 10 minut,
i když víš že tam nic není

Přijde chlápek do hospody: "3 Romy!", Barman
na to: "Proč 3?"

"Tak víte, mám 2 bratry a každý žije v jiném
koutě světa a nemáme čas chodit spolu do hospody,
tak každý, když jde pít, pije za každého."

Takto to chodí pravidelně až jednoho dne přijde
a řekne: "2 Romy!" "Co jste se pohádali s bratrem?"
"Neme, já jsem přestal pít!"

Baví se 2 kutibové "Představ si, že u mě
včera ve 3 v noci zazvonil soused! Nekecám,
ve tři v noci přišel a zazvonil... jsem se
tak lekl, že mi normálně vypadla vrtáčka z ruky!"

Manžel se štěourá u jídle a ptá se své ženy:
"To je zase z plechovky?"

"Ano zlatíčko. Na plechovce byl tak roztomilý pejsček
a navíc na ní stálo: »Pro vašeho miláčka« itak
jsem neodala."

PODZIMNÍ "TO DO LIST"

v karanténě

Je to nuda, že? Taky už mě ta věčná karanténa nebaví... Sepsala jsem vám pár nápadů, co dělat! Můžete si je odškrtnout, nebo si připsat další.

♥ napiš někomu dopis ☐

♥ vyfoť nějakou podzimní folku ☐

♥ jdi ven na podzimní procházku ☐

♥ přečti si tlustou knihu ☐

♥ upeč něco zablecúého ☐

♥ vyfoť podzimní dekoraci ☐

♥ dej si hrnek teplého kakaa ☐

♥ podívej se na film ☐

♥ zahřej si s rodinou deskovku ☐

♥ projdi se v dešti ☐

♥ vydlabej dýňi ☐

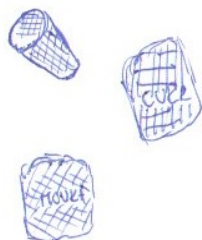
RECEPT na buchtu s ovocem

Většina z vás tuto buchtu jistě zná z Červené Hlavy, kde jsme se o ni několikrát pokusili. ☺

Příprava je velmi snadná a pečení je problém jen na fázi v Destrně. Tak s chutí do toho!

Suroviny:

- 1 kelímek velkého bílého jogurtu
- 2 vejce
- půl kelímku (od jogurtu) cukru krystal
- 1 kelímek polohrubé mouky
- 2 lžíce oleje
- prášek do pečiva
- a nějaké to ovoce navenek ☺
- drobenka

PŘÍPRAVA: Všechno (kromě drobenky a ovoce) smícháme dohromady; nalijeme na plech (s pečicím papírem); poklademe ovocem a posypeme drobenkou.

A pak už to jen šoupneme do trouby a pečeme 20-40 min. na 180°.

Na, vidíte, že to není vůbec složité!

Dobrou chuť! ☺

- Poly

VOLAVKA POPELAVÁ

Volavka popelavá je šedý elegán ptačí říše a je velká asi jako čáp bílý. V létě loví ryby, žáby a jiné vodní živočichy. V zimě, když hladiny toků a rybníků bývají zamrzlé, loví myši a krtky. Nápadný je její žlutý zobák. Za letu má natažené nohy a krk esovitě prohnutý. Zkušené hudebníkové ucho ji pozná podle různých skřeků, krkavých a kvákavých zvuků doprovázejících stavbu nových hnízd či opravu starých. Jako při ladění jednotlivých nástrojů před koncertem hudebního tělesa to zní z kolonie v době krmení mlád'at. Je slyšet změt' hlasů, od jemných cvrlikavých hlásků maličkých mlád'at po hlasité vytrvalé žadonění vyspělých mlád'at. Do toho se drsnými skřeky ozývají při příletu s potravou staří ptáci. Tento koncert nebere konce ani v noci.

-Anna Veškrnová

Obsah:

1 obálka	14	} příběh na pokračování
2 obálka	15	
3 úvodník	16	} knihomolovina
4 } Čas vydechnout?	17	
5 }	18 Jinakost - úvaha	
6 }	19 vtipy	
7 } Petr Ginz	20 podzimní úkoly	
8 }	21 recept	
9 }	22 volavka popelavá	
10 }	23 obálka	
11 } básnické okénko	24 obálka	
12 }		
13 }		

Velké díky patří všem, kteří se podíleli na tvorbě tohoto 23. čísla.

šéfredaktorka: Alžběta Poláčková

převod do digitální podoby: Mojmir Poláček

Další: Alena Rašová, Mojmir Vlach, Eliška Tkadlíčková,
Jana Hlaváčková, Anna Tkadlíčková, Anna Veselá

Díky